
KŘEST NOVÉ KNIHY LADISLAVA MIČKA

Byla jsem mile překvapena, že na pultě knihkupectví na náměstí v Kostelci jsem našla knihu "Smrt panského písaře". Hned jsem si ji koupila. Mám ji téměř dočtenou a těším se, až se dozvím rozuzlení celé zápletky.

Její autor Ladislav Miček v těchto dnech vydává volné pokračování s názvem „Hledání Čtyřokého“. Její křest proběhne na Rabštejně ve středu 1. října a já jsem u této příležitosti položila autorovi několik otázek, které jistě rozvine na křtu knihy.

- Komu je kniha určena, jakému okruhu čtenářů?

Při psaní myslím na kultivovaného čtenáře ve věkovém rozmezí od prvního ročníku střední školy do nekonečna. Nebudete mi to možná věřit, ale i mezi „náctiletými“ jsou tací... Na dosaženém formálním vzdělání a na věku až tak nezáleží. Můj dědeček byl obyčejný truhlář a přitom měl velikou knihovnu.

- Jak dlouhé přípravy jsou třeba pro historický román? Předpokládám dlouhé studium s jistě časově náročnou přípravou podkladů pro vlastní psaní....

Jak se to vezme. Většinou vím, co potřebuji nastudovat a kde to najít. Fantasticky mi v tom pomáhají pracovnice Městské knihovny v Rychnově nad Kněžnou. Představte si následující situaci: na Slovensku asi před dvaceti lety vyšla závratným nákladem 300 kusů vynikající vědecká práce o jedné z postav, které vystupují v románu Hledání Čtyřokého. V českých zemích ji má k dispozici pouze pět knihoven a jen jedna, ta, co patří Národnímu muzeu, ji byla ochotna zapůjčit. V depozitářích knihovny však právě probíhala stavební rekonstrukce. A výsledek? Knižku jsem měl do čtrnácti dnů doma na stole. Závěr: na rychnovskou knihovnu nedám dopustit a „Čtyřoký“ bude putovat do Prahy za jednou hodnou paní z muzejní knihovny.

Nejde však jen o to, jak začít, neméně důležitá je „koncovka“ celého snažení, hotová kniha. Myslím teď na kosteleckou tiskárnu AG-TYP, kde mi vždy ochotně vyšli ve všem vstříc.

- Co bylo impulsem pro myšlenku vsadit napínavý děj do historie? Resp. co bylo inspirací?

Chtěl bych vyprávět příběh. Detektivní zápletka je vedlejší. Doba, do které jsou knížky zasazeny, byla strašlivá. Třicet let nesmyslného válčení a totálního zbídačení střední Evropy. Dnes se máme neskutečně dobře a nevážíme si toho. Pokud se nad tímhle čtenář zamyslí, nepsal jsem zbytečně. A inspirace? Ta přijde sama. Ležíte například s chřipkou a máte takovou horečku, že nejste schopna spát, číst, poslouchat rádio, prostě nic. A najednou je tu nápad. Ten se Vám neustále vrací, protože stejně nemůžete dělat nic jiného, a o dva dny později, když se člověku konečně uleví, „hodíte na papír“ osnovu. Právě jsem se Vám svěřil s tím, za jakých okolností začala vznikat knížka Hledání Čtyřokého.

Máte oblíbené nějaké časové úseky v historii, a pokud ano, tak proč?

Nemám. Dějiny lidstva jsou fascinující záležitostí. Zním své možnosti, a proto se skromně držím v Čechách. Nejvíce mě přitahuje kulturní, společenský a ekonomický rozmach našich zemí v předbělohorské době. Potom však přišlo šílenství třicetileté války, které to všechno zničilo.

- V této souvislosti se ještě zeptám: Čím Vás období 30-ti leté války zaujalo? Má pro Vás osobně nějaký význam?

I tehdy se v Čechách a na Moravě „převlékaly kabáty“. Jistě víte, na co narážím. Kariériste tu byli, jsou a budou. Podotýkám, že mi zdaleka nejde jen o postavu Albrechta z Valdštejna.

- Jak přísně se celkově držíte ve svých románech historických dat a faktů?

Snažím se držet historické reality co nejvíce. Člověk si nemůže „vypůjčit“ nějakou významnou historickou postavu a dělat si s ní co chce. Zmínil jsem se o Valdštejnovi. Když napíšu, že vévoda hovořil s mým hrdinou v Jičíně, tak musím přesně vědět, že toho dne se tam Valdštejn skutečně zdržoval. Pokud čtenář zjistí, že tomu tak nebylo, přestane mi věřit a to je špatně. Na druhou stranu je nesmysl, aby člověk pátral v archivech po tom, jak se jmenoval nějaký rychtář nebo konšel. Nejde přece o odbornou práci s poznámkovým aparátem, ale o solidně napsanou beletrii. Tomu žánru se už celá staletí říká historický román. Detektivní zápletku považuji za jakousi „šlehačku na dortu“.

- Působíte v roli učitele na místní střední škole. Jaké předměty studenty vyučujete?

V Kostelci se zdržuji už nějaký ten pátek. Jestli dobře počítám, začíná mi zde už třicátá sezóna. Dvaadvacet let na zdejší ZŠ Palackého náměstí bylo nádherných. Po nějakých dvanácti letech externího vyučování dějepisu jsem přešel na zdejší „zemědělku“. Nyní učím: dějepis (jak jinak?), ruský jazyk, český jazyk a literaturu, geografii, obchodní komunikaci a psaní na klávesnici. Člověk se prostě nenudí.

- Při rozhovoru s Vámi mi nemohl uniknout Váš smysl pro humor. Velmi příjemné. To mě přivádí k myšlence, zda-li jste byl vždy ve svých dětských a dospívajících letech "vzorný žák"? Již od dětství jste se zajímal o historii?

Nebyl (ani náhodou), nezajímal. Více s ohledem na vykonávanou profesi v tomto směru nemohu prozradit.

- Je známo, že jste ve svém životě velmi aktivní a činorodý člověk. Můžete o tom čtenářům říci něco víc?

Telegraficky: fotografování památek a zajímavých míst na území Československa (rozdělení státu neuznávám), výroba učebních pomůcek, pes.

- Kdybyste byl nucen si vybrat: učit nebo psát 😊, co by zvítězilo?

Taková situace nenastane. To první je práce, kterou dělám rád. Psaní považuji za činnost pro radost, za něco, co člověka baví.

Rozhovor vedla a za odpovědi děkuje Marta Klimešová

Dne 1.10.2014 v 17.30 hodin tuto novou knihu pokřtíme na Rabštejně a určitě se dozvíte mnoho dalších zajímavých věcí jak o obsahu, tak o vzniku knihy.